

[Åksel Larsen.]

lørdag, på Københavns Rådhusplads. Jo mere den offentlige mening i Danmark aktiviseres til fordel for Vietnam, jo bedre hjælper vi dette martrede land og dets befolkning.

I betragtning af den udvikling, der er sket i den seneste tid, er det særdeles nødvendigt, at vi her i folketinget får en indgående debat om Danmarks markedspolitik. Jeg betragter det som givet, at alle — undtagen måske visse venstreagitatorer ude i landet — er enige i, at Danmark ikke skal tilstræbe isoleret optagelse i fællesmarkedet, men at vi skal tilstræbe oprettelsen af et stort europæisk markedsområde og kun tænke på at tilslutte os et sådant sammen med de øvrige nordiske lande og England. Hvad de sonderinger, Englands premierminister agter at foretage hos fællesmarkedslandenes regeringer, kan føre til, kan vel ingen sige i øjeblikket. Nogen betingelsesløs indmeldelse i fællesmarkedet går jeg ud fra at der ikke vil kunne blive tale om, bortset fra at al den orientering, vi hidtil har modtaget — sidst på det såkaldte ambassadørmøde i folketingets markedsudvalg — sandsynliggør, at fællesmarkedet i det første par år slet ikke vil være i stand til at forhandle om nye medlemmers optagelse. Jeg henviser i øvrigt også her til de udtalelser, jeg fremsatte under den politiske debat i folketinget den 6. oktober.

Vi får jo lejlighed til mere indgående at beskæftige os med disse spørgsmål under den kommende markedsdebat. Jeg må dog i dag bemærke, at jeg med en vis forbavselse har læst dagspressens referater fra statsministerens deltagelse i Londonsamtalerne mellem EFTA-landenes statschefer. Det er muligt, at netop de forbehold og krav om undtagelser, Danmark opstillede, da man overilet gav sig til at forhandle om optagelse i fællesmarkedet i 1961, ikke mere er så aktuelle, men det kan ikke betyde, at man kan tilbyde medlemskab uden forbehold eller endog underskrift på en uændret Romtraktat. Jeg går ud fra, at dagspressens gengivelser af stats- og udenrigsministerens udtalelser har været, skal vi sige unøjagtige, men tillader mig at anmode om, at enten folketinget eller i hvert fald markedsudvalgets medlemmer får tilstillet ordlyden af statsministerens taler i London. Jeg vil

have en ikke ringe sympati for premierminister Wilson, hvis han — som refereret i pressen — har sagt, at han i hvert fald er vant til også at læse det med småt trykte, før han overvejer, om han vil underskrive nogen kontrakt.

De borgerlige oppositionspartiets ledere og presse har under og efter forhandlingerne mellem SF og socialdemokratiet om regeringsdannelse haft travlt med at bestride statsministerens ret til overhovedet at føre sådanne forhandlinger. Mildest sagt begriber jeg ikke den slags indsigelser. Man kan pukke nok så meget på statsministerens udtalelser før valget, men kommer dog ikke uden om, at da valgresultatet forelå, var der skabt en helt ny situation, som selvfølgelig måtte give adgang til og måtte nødvendiggøre helt nye overvejelser.

Jeg tror, hr. Poul Sørensen kan tale med herom. Indtil valgresultatet forelå, erklærede han sig for standhaftig modstander af kildeskatten og af skattefradragsrettens ophævelse. Efter valget nåede han hurtigt til det resultat, at nu havde vælgerne talt, og det måtte man rette sig efter, og derfor ville han og hans parti være med til at gennemføre begge reformer. Det er de konservative naturligvis velkomne til, og måske kan man erindre, at jeg ofte her fra denne talerstol har foreslået dem at komme med bussen, før der ringes afgang og dørene lukkes.

Venstre har ganske åbenbart en anden opfattelse, i hvert fald hvis jeg skal dømme efter den tale, hr. Poul Hartling holdt her, hvor han udtrykkelig sagde — jeg citerer —:

„Venstre har ikke ændret sin politiske linje, fordi SF har fået en fremgang ved valget. Det, som var ja for os før valget, er også ja nu, og det, der var nej, er også nu nej.“

Venlig hilsen til de konservative og hr. Poul Sørensen fra hr. Poul Hartling.

Det var både rigtigt og klogt af statsministeren at tage sit initiativ, da valgresultatet havde skabt en helt ny situation, nemlig et socialistisk flertal i folketinget. De forhandlinger eller samtaler, der har været ført, har været meget nyttige og vist, at det ny folketing flertal er sig vælgerflertallets vilje bevidst. At det så ikke kom til en fælles regeringsdannelse — og en sådan ønskede sikkert så godt som alle vore